

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

“กระบวนการยุติธรรมนั้นคอยปกป้องเราจากความอยุติธรรมที่เกิดขึ้น แต่สิ่งใดกันเล่าที่จะปกป้องเราจากความอยุติธรรมในกระบวนการยุติธรรม”

ดังเช่น ในคดีของนายอนุกุล นิธิสุสาร ซึ่งต้องติดคุกฟรีเป็นเวลา 1 ปี 7 เดือน 13 วัน อันเป็นผลเนื่องมาจาก ขบวนการค้ายาเสพติด ได้ใช้บัตรประจำตัวประชาชนของตนที่ได้ทำหายไป แแนบกับกล่องพัสดุไปรษณีย์ที่ข้างในบรรจุยาบ้า 7,000 เม็ด¹ นายอนุกุลจึงได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมขณะที่ทำงานอยู่ที่บริษัทรถยนต์แห่งหนึ่งย่านลาดพร้าว โดยเจ้าหน้าที่แจ้งว่าก่อนหน้านี้ได้จับกุมผู้ต้องหา 2 คน พร้อมของกลางยาบ้า 7,000 เม็ดในกล่องผลไม้ ได้ที่สถานีขนส่งจังหวัดนนทบุรี จากการสอบสวนขยายผลจากกล่องผลไม้แล้วพบว่ามีกรรมการแนะนำบัตรประชาชนของตนเป็นผู้ส่งกล่องผลไม้ดังกล่าวมาจากต้นทางบริษัทรับขนส่งสินค้าแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ พนักงานสอบสวนจึงมีการรวบรวมหลักฐานออกหมายจับ ซึ่งในการตั้งข้อหานายอนุกุล พนักงานสอบสวนได้พิจารณาจากพยานหลักฐานจากการให้การขัดท้อของ 2 ผู้ต้องหาซึ่งผู้ถูกจับกุมได้ และเจ้าหน้าที่ผู้รับฝากกล่องพัสดุได้ยืนยันว่ารูปถ่ายในบัตรประจำตัวประชาชนที่แนบมากับกล่องพัสดุ เป็นรูปถ่ายของคนคนเดียวกับรูปถ่ายในบัตรประจำตัวประชาชนของนายอนุกุลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจคัดถ่ายมาจากทะเบียนราษฎร โดยไม่ได้มีการให้เจ้าหน้าที่ผู้รับฝากกล่องพัสดุชี้ตัวนายอนุกุลแต่อย่างใด

ทั้งนี้นายอนุกุลได้ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา และได้นำพยานเอกสารเป็นใบแจ้งเปลี่ยนชื่อ และเอกสารการแจ้งความบัตรประชาชนหาย พร้อมทั้งพยานบุคคลซึ่งเป็นพนักงานบริษัทซึ่งทำงานอยู่ร่วมกัน รวมถึงเอกสารบันทึกเครื่องสแกนลายนิ้วมือในการเข้าทำงาน ซึ่งยืนยันว่าในวันที่ระบว่ามีกล่องผลไม้โดยแนบสำเนาบัตรประชาชนของตนไปด้วยนั้น ตนทำงานอยู่ที่บริษัทรถยนต์แห่งหนึ่งซึ่งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ไม่ได้อยู่ที่เชียงใหม่ตามที่มีการกล่าวหาแต่อย่างใด แต่พนักงานสอบสวนก็ไม่นำเรื่องนี้มาพิจารณา และบอกให้ไปต่อสู้อยู่ในชั้นศาล อีกทั้งยังถูกคัดค้านการประกันตัวมาโดยตลอด

¹ จาก ทีมข่าวหน้า 1. (2556, 16 พฤษภาคม). โวย ตร. สป. จับมั่ว นอนคุกฟรีสู้คดี 1 ปี 7 เดือน.

ต่อมาเมื่อคดีขึ้นสู่ชั้นพิจารณา ด้วยพยานหลักฐานของนายอนุกุลดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในข้างต้น ประกอบกับ พยานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับฝากกล่องพัสดุให้การว่า จำไม่ได้แต่อย่างใดว่า นายอนุกุลเป็นผู้ส่งกล่องพัสดุดังกล่าว และไม่ปรากฏลายมือชื่อของนายอนุกุลในการฝากกล่องพัสดุ (ไม่ปรากฏการรับรองสำเนา) จึงสงสัยว่ามีการแอบอ้างนำบัตรประชาชนของนายอนุกุลมาใช้ สมควรยกผลประโยชน์ให้แก่ นายอนุกุล จึงตัดสินยกฟ้องคดีดังกล่าว และในคดีนี้อัยการมิได้ยื่นขออุทธรณ์คำพิพากษา คำพิพากษาดังกล่าวจึงถึงที่สุด อย่างไรก็ตามแม้ศาลจะตัดสินให้นายอนุกุลเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่การที่ต้องสูญเสียอิสรภาพนานถึง 1 ปี 7 เดือน 13 วัน อีกทั้งในขณะที่ถูกจับกุม นายอนุกุลกำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 ปริญญาตรีหลักสูตรพิเศษคณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งผลจากถูกดำเนินคดีทำให้ไม่สามารถเรียนจบได้ ชีวิตสมรสแตกสลาย โดยภรรยาซึ่งมีลูกชายวัย 3 ขวบด้วยกัน ตัดสินใจหย่าขาดและได้แต่งงานใหม่ ซึ่งแม้จะได้รับเงินเยียวาก็เทียบไม่ได้เลยกับความสูญเสียที่เกิดขึ้นซึ่งเห็นได้ชัดว่าคดีดังกล่าวเป็นคดีหนึ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความบกพร่องของการตรวจสอบการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานให้มีความชัดเจนเพียงพอในการปรับบทความผิด อันนำไปสู่การใช้มาตรการบังคับเพื่อเอาตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐในชั้นเจ้าพนักงานได้เป็นอย่างดี

กรณีตัวอย่างอีกกรณีหนึ่งในการที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษได้ไปขอให้ศาลออกหมายจับผู้ต้องหาหลายคนรวมทั้ง นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ในข้อหาร่วมกันเป็นกบฏ² กระทำให้ปรากฏแก่ประชาชนด้วยวาจา หนังสือ หรือวิธีอื่นใด อันมิใช่เป็นการกระทำภายในความมุ่งหมายแห่งรัฐธรรมนูญ หรือมิใช่เพื่อแสดงความคิดเห็น หรือติชมโดยสุจริต เพื่อให้เกิดความปั่นป่วน หรือกระด้างกระเดื่อง ในหมู่ประชาชน ถึงขนาดที่จะก่อความไม่สงบขึ้นในราชอาณาจักร หรือเพื่อประชาชนล่วงละเมิดกฎหมายแผ่นดิน, มั่วสุมกันตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ใช้กำลังประทุษร้าย ชูเกียรติว่า จะใช้กำลังประทุษร้าย หรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมืองโดยมีอาวุธ โดยเป็นหัวหน้าหรือผู้มีหน้าที่สั่งการ และเจ้าพนักงานสั่งให้เลิกแต่ไม่เลิก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 113, 215 ประกอบ 216 ซึ่งต่อมาศาลได้พิจารณาคำร้องแล้วอนุญาตให้ออกหมายจับ ทั้งที่การกระทำในการเดินขบวน ชุมนุม ประท้วง ได้แย่ง หรือเคลื่อนไหวก่อนเพื่อเรียกร้องให้รัฐช่วยเหลือหรือได้รับความเป็นธรรมอันเป็นการใช้เสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ไม่เป็นความผิดฐานก่อการร้ายแต่อย่างใด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 135/1 ที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ในวรรคสาม แสดงให้เห็นถึงการออกหมายจับผู้ชุมนุมทางการเมืองในซึ่งปรับบทความผิดฐานก่อการร้ายที่

² Isranews. (2556, 8 ธันวาคม). “คดี” แนะนำหมายจับแกนนำมือปราบบนปลายจ๋ารอย 14 ตุลาคม. สืบค้น 4 สิงหาคม พ.ศ. 2557, จาก <http://www.isranews.org/isranews-news/item/25722-kanit.html>

ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยหลักกฎหมาย ทั้งที่การกระทำของผู้ชุมนุมทางการเมืองเป็นการใช้สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งไม่เป็นความผิดฐานกบฏแต่อย่างใด

ปัจจุบันมักมีการปรับบทความผิด โดยไม่มีการสืบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานให้แน่ชัด ซึ่งอาจเป็นเพราะการปรับบทความผิดที่หนัก จะทำให้สามารถเอาตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐได้โดยง่าย ทำให้สะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ และนำไปสู่การเกินความจริงเอาจากตัวผู้ต้องหา ทั้งที่การดำเนินคดีอาญาโดยรัฐนั้น รัฐจะต้องพิสูจน์ข้อเท็จจริงในคดีโดยการพยายามรวบรวมพยานหลักฐานมาโดยเอกเทศ กล่าวคือ จะต้องพยายามรวบรวมพยานหลักฐานจากแหล่งอื่น มีการเกินคำตอบเอาจากผู้ต้องหา ในอันจะทำให้ผู้ต้องหาไม่ลักษณะตกเป็นกรรมในคดี (บางคดีมีการตั้งข้อหาเป็นสิบข้อหา ทำให้มีการแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดเกินจำเป็น ตลอดจนมีการแจ้งข้อหาโดยขอดพยานหลักฐานแล้วมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องในภายหลังซึ่งเป็นความเสียหายต่อคดี...) (คำสั่งกรมตำรวจที่ 382/2530)

การปรับบทความผิดนั้น เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นตัวกำหนดทิศทางในการสอบสวนแล้ว ยังมีความเกี่ยวข้องกับการเอาตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ แม้การปรับบทความผิดจะมีได้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรการบังคับโดยตรง แต่ความหนักเบาแห่งบทความผิดที่ปรับนั้น เป็นเหตุหนึ่งในการพิจารณาถึงความจำเป็นในการเอาตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐ และถูกใช้เป็นมูลเหตุในการอ้างถึงความจำเป็นเพื่อใช้มาตรการบังคับเพื่อการมีตัวผู้ต้องหา ซึ่งแม้จะเป็นเหตุสำคัญรองแต่ก็ปรากฏอยู่ในมาตรการบังคับต่างๆ เช่น

การออกหมายจับ เหตุแห่งการออกหมายซึ่งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 66 (1) วางหลักให้การขอออกหมายจับในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน 3 ปี สามารถขอออกหมายจับได้ทันที เนื่องจากถือเป็นความผิดอาญาร้ายแรง ดังนั้น เมื่อมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะเป็นผู้กระทำความผิด เจ้าพนักงานสอบสวนสามารถทำคำร้องขอให้ศาลออกหมายจับได้ โดยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์เหตุประการอื่นอีก

การขังระหว่างสอบสวนหรือการฝากขัง ซึ่งอาศัยเหตุเช่นเดียวกับการออกหมายจับ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 71 อีกทั้งศาลจะมีอำนาจสั่งขังได้ก็ครั้งแต่ละครั้งนานเท่าไร ยังขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของโทษตามบทความผิดที่ปรับ

การปล่อยตัวชั่วคราว ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติวางแนวทางการใช้ดุลยพินิจในการตั้งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวไว้ในมาตรา 108 ซึ่ง (1) ว่าจะต้องพิจารณาถึงความหนักเบาแห่งบทความผิด และคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินห้าปีขึ้นไป ผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวต้องมีประกัน และมีหลักประกันด้วยหรือไม่ก็ได้ในการพิจารณาว่าการปล่อยชั่วคราวควรมีประกันหรือไม่ ซึ่งศาลจะพิจารณาถึงความร้ายแรงแห่งบทความผิดด้วย ตามประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 110 ที่ได้วางหลักไว้ นอกจากนี้ในการกำหนดวงเงินประกันในการประกันตัว ยิ่งเป็นคดีที่มีอัตราโทษตามบทความผิดที่หนักการกำหนดวงเงินประกันก็ย่อมจะสูงตามไปด้วย

ดังนั้นผลจากการปรับการกระทำเข้ากับฐานความผิดที่ไม่เหมาะสมนอกจากจะเกิดความสูญเปล่าของกระบวนการยุติธรรมอันเป็นการสิ้นเปลืองเวลาในการดำเนินคดีอันเป็นทรัพยากรอันมีค่าแล้ว การปรับบทความผิดที่หนักเกินสมควรก็ย่อมที่จะส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาโดยไม่จำเป็น กระทั่งผลที่จะไม่ถูกฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรม³ ดังเช่นคดีที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น อีกทั้งผลที่มีต่อวงเงินในการประกันตัว ที่นอกจากจะทำให้ผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังโดยไม่จำเป็นอันเป็นการกระทบต่อเสรีภาพแล้ว ยังอาจทำให้เกิดการกู่หนีเยี่ยมสินไม่ว่าจะเป็นการกู่ในระบบหรือนอกระบบ การตกเป็นเหยื่อของนายประกันซูดริต เพื่อหาหลักทรัพย์มาประกันตัว ที่แม้ภายหลังศาลจะตัดสินให้จำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่หนีสินดังกล่าวก็หาได้ระงับไปด้วยไม่ อันเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ตกเป็นเหยื่อและครอบครัวอย่างใหญ่หลวง

การปรับบทความผิดนั้นยังอาจมีการปรับบทความผิดให้หนักเอาไว้ก่อนจากเจ้าพนักงาน เพื่อให้สามารถใช้มาตรการบังคับกับผู้ต้องหาได้โดยง่าย เพียงเพื่อความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ และการปรับบทความผิดดังกล่าว ยังอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของคู่อริในการกลั่นแกล้งฝ่ายตรงข้ามให้เสื่อมเสียชื่อเสียง หรือ ตกอยู่ภายใต้มาตรการบังคับได้อีกด้วย และในทางกลับกันหากเป็นการปรับบทความผิดที่เบาเกินสมควร ก็ย่อมที่จะเสี่ยงต่อการที่ผู้ต้องหาจะหลบหนี หรือ ไม่อาจลงโทษผู้กระทำความผิดตามโทษที่สมควรได้รับได้ ในอันจะส่งผลเสียต่อประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรม

ปัจจุบันอำนาจในการปรับบทความผิด เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวน และหลักเกณฑ์การพิจารณาในการปรับบทความผิดนั้น จะพิจารณาจากคำให้การของผู้เสียหาย พยานหลักฐาน ตลอดจนคำให้การของผู้ต้องหา โดยพนักงานสอบสวนจะใช้ดุลพินิจซึ่งนำพยานหลักฐานภายใต้พื้นฐานตามข้อเท็จจริงดังกล่าว ก่อนนำมาปรับกับข้อกฎหมายแล้วตั้งเป็นข้อหา ดังนั้น การตั้งหรือการแจ้งข้อหาจึงไม่อาจกระทำได้ตามอำเภอใจ กล่าวคือ ต้องปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสมควร เมื่อปราศจากหลักฐานตามสมควรแล้วไปแจ้งข้อหาพนักงานสอบสวนผู้แจ้งข้อหาโดยมิชอบด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 วรรค 2 ซึ่งผู้มีหน้าที่ตรวจสอบตาม คำสั่งตำรวจที่ 419/2556 บทที่ 4 มาตรการควบคุม ตรวจสอบ

³ จาก มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา.

(น. 91-94), โดย ชชาติ ชัยเดชสุริยะ, 2549, กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.

และเร่งรัดการสอบสวนคดีอาญา คือ หัวหน้างานสอบสวนมีหน้าที่ตรวจสอบ ภายหลังจากการตรวจการรับคำร้องทุกข์ กล่าวโทษภายใน 48 ชั่วโมง และทุกระยะๆ ละ ไม่เกิน 15 วัน จนกว่าการสอบสวนจะเสร็จสิ้น อีกทั้งหัวหน้าหน่วยงานที่มีอำนาจตรวจสอบทุกระยะๆ ละ ไม่เกิน 30 วัน และผู้บังคับการ หรือรองผู้บังคับการ หรือพนักงานสอบสวนผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ควบคุมการสอบสวนมีหน้าที่ตรวจสอบ ทุกระยะๆ ละ ไม่เกิน 3 เดือน จนกว่าการสอบสวนจะเสร็จสิ้น

นอกจากการตรวจสอบดังกล่าวแล้วอำนาจในการปรับบทความผิด ก่อนที่จะมีการส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ ซึ่งผลจากการแบ่งแยกระหว่างอำนาจสอบสวนและฟ้องร้อง ทำให้อำนาจในการรวบรวมพยานหลักฐานและปรับบทความผิดถูกผูกขาดไว้กับองค์กรเดียวคือตำรวจ จึงไม่มีองค์กรใดที่จะเข้ามาถ่วงดุลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อควบคุมให้เกิดการปฏิบัติในการรวบรวมพยานหลักฐานในการปรับบทความผิดอย่างถูกต้องตามกรอบของกฎหมาย อันส่งผลให้การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตกอยู่ในความเสี่ยงอย่างยิ่ง และแม้แต่ในขั้นตอนการส่งสำนวนให้อัยการแล้วก็ตาม การไม่มีบทบาทในการสอบสวนยังทำให้ พนักงานอัยการต้องทำงานตามสำนวนของพนักงานสอบสวนส่งให้เท่านั้น ประกอบกับการแบ่งแยกดังกล่าวยังส่งผลให้การทำงานของพนักงานอัยการห่างไกลจากการทำงานของพนักงานสอบสวน ประสิทธิภาพของการตรวจสอบการปรับบทความผิดจึงย่อมน้อยลงตามไปด้วย

การตรวจสอบ โดยศาลในชั้นเจ้าพนักงาน ก็มีข้อจำกัดอยู่มากในการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบทความผิดเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นกรณีของการ ออกหมายจับ หรือ ออกหมายขัง กล่าวคือ เมื่อยังไม่ได้มีการไต่สวนมูลฟ้อง จึงมิได้มีการพิจารณาโดยละเอียด ประกอบกับข้อมูลที่น่ามาพิจารณาล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลที่ได้จากพนักงานสอบสวน และจะต้องพิจารณาในเวลาจำกัด ทำให้การตรวจสอบการตั้งข้อหาเพื่อการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในชั้นเจ้าพนักงานนั้นมีขีดจำกัดไปด้วย นอกจากนี้แล้ว เมื่อเป็นคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องคดี ในทางปฏิบัติแล้วศาลจะไม่สั่งไต่สวนมูลฟ้อง เนื่องจากมองว่าคดีได้ผ่านการคัดกรองจากพนักงานอัยการมาแล้วชั้นหนึ่งจึงไม่จำเป็นต้องตรวจสอบอีก ทำให้การตรวจสอบการปรับบทความผิดจากการไต่สวนมูลฟ้องโดยศาลในชั้นนี้เสมือนไม่มีการตรวจสอบไปโดยปริยาย

ดังนั้น มีความสมควรอย่างยิ่งที่ปรับปรุงกลไกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อให้เกิดความเหมาะสมยิ่งขึ้นในการตรวจสอบการปรับบทความผิดอันเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการตรวจสอบการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในชั้นเจ้าพนักงาน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งข้อหาและการตรวจสอบการปรับบทความผิดในชั้นเจ้าพนักงาน
2. เพื่อเปรียบเทียบระบบการตรวจสอบการปรับบทความผิดของประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่น และประเทศฝรั่งเศส
3. เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการสร้างแนวทางในการกำหนดการตรวจสอบการปรับบทความผิดที่มีเหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันแก่หน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่

1.3 สมมุติฐาน

ปัจจุบันการตรวจสอบพยานหลักฐานและการปรับบทความผิดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในชั้นเจ้าพนักงาน ยังขาดระบบตรวจสอบถ่วงดุลที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นผลจากการแบ่งแยกการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างการสอบสวนและการฟ้องร้องคดีอย่างเด็ดขาด ทำให้การตรวจสอบจากศาลและอัยการในชั้นนี้ซึ่งยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการตรวจสอบข้อเท็จจริง ทำให้อาจเกิดกรณีการปรับบทความผิด โดยไม่ถูกต้อง หรือ โดยไม่มีการแสวงหาพยานหลักฐานให้ชัดเจนเพียงพอ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียตามมาทั้งทางด้านประสิทธิภาพและความเป็นภาวะวิสัยของกระบวนการยุติธรรม

ดังนั้น หากมีการปรับบทความผิด ควรจะต้องขอความเห็นจากอัยการก่อนเพื่อให้มีผู้กลั่นกรองและรับผิดชอบในกรณีเกิดความผิดพลาด จึงควรมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของอัยการ เพื่อให้มีบทบาทในการตรวจสอบ หรือ เป็นผู้มีอำนาจในการปรับบทความผิด และเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาแสดงพยานหลักฐานเพื่อคัดค้านได้ อันเป็นการถ่วงดุลอำนาจในการสอบสวนของตำรวจ โดยองค์กรอัยการซึ่งเชี่ยวชาญทางด้านกฎหมาย และเป็นองค์กรที่รัฐตั้งขึ้นเพื่อรับผิดชอบการสอบสวนฟ้องร้องคดีอาญาในระบบกล่าวหาซึ่งดำเนินคดีอาญาโดยรัฐ อันจะส่งผลถึงประสิทธิภาพในการดำเนินคดีและเป็นการรับประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชนที่ดียิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี และที่มาของกฎหมายในการตรวจสอบการเอาตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐในชั้นเจ้าพนักงาน เช่น ตามรัฐธรรมนูญ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี พระราชบัญญัติว่าด้วยองค์กรอัยการ คำสั่งกรมตำรวจกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งปัจจุบันและในอดีต ของกฎหมายในประเทศไทยและเปรียบเทียบกฎหมาย

ในประเทศไทยกับกฎหมายในประเทศฝรั่งเศส และกฎหมายในประเทศญี่ปุ่น อีกทั้งศึกษาในรูปแบบ มาตรการ และกลไก ตลอดจนถึงปัญหาอุปสรรคและวิธีการจัดการปัญหาในการตรวจสอบการตั้งข้อหาในชั้นเจ้าพนักงาน

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาดูด้วยการวิจัยทางเอกสาร โดยศึกษาจาก ตำบทยกฎหมาย ตำราทางวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความจากวารสารหรือนิตยสารทางกฎหมาย หนังสือพิมพ์ หรือเอกสารประกอบการสัมมนา สถิติ ข้อมูลจากเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อเป็นฐานข้อมูลในการวิเคราะห์ปัญหา สรุปและเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คิดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึง หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับปรับบทความผิดและการตรวจสอบการปรับบทความผิดในชั้นเจ้าพนักงาน
2. ทำให้ทราบถึงระบบการตรวจสอบการปรับบทความผิดของประเทศไทย ประเทศญี่ปุ่น และประเทศฝรั่งเศส
3. สร้างแนวทางในการกำหนดการตรวจสอบการปรับบทความผิดที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตลอดจนสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันแก่หน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่